

De afgelopen maanden bezocht ik tentoonstellingen, steden en werven.
Niet om ze volledig te analyseren, maar om te ontdekken wat ze bij mij achterlaten.
Sommige ervaringen blijven hangen als fragmenten die per ongeluk betekenis krijgen:
een sfeer, een kleur, een stilte, een herinnering.

WAT BLIJFT

is datgene wat zich vastzet in mijn manier van kijken

PAUL CÉZANNE

7 - 1 1 • 0 8 • 2 0 2 5

CITYTRIP • AIX-EN-PROVENCE

De zomer was al behoorlijk druk. Onze dochters vullen hun agenda tegenwoordig moeiteloos zelf, waardoor er weinig momenten overblijven om samen te reizen. Daarom zoeken we nog snel een korte trip. Het wordt het zuiden: bijna zeker van goed weer en altijd die typische rust. Wanneer ik lees dat Aix-en-Provence een overzichtstentoonstelling rond Paul Cézanne organiseert met enkele mooie randactiviteiten, is de beslissing snel genomen. We boeken vier vliegtuigtickets naar Marseille.

Naast de tentoonstelling bezoeken we het atelier van Cézanne, net buiten de stad. Wanneer je de ruimte binnenstapt, voelt het alsof hij elk moment kan terugkomen: een jas over een stoel, een penseel vol verf.

Ook zijn ouderlijk huis, Bastide Jas de Bouffan, staat open voor bezoekers. In de grote salon schilderde Cézanne als jonge kunstenaar rechtstreeks op het pleisterwerk. Later werden de schilderijen met de restauratietechniek *strappo* of *stacco* voorzichtig van de muur gehaald en op canvas overgebracht.

We passeren nog even langs Château La Coste om één van mijn favoriete architecten te begroeten. Geen klassiek museum, eerder een plek voor kunst en ontmoeting. De architectuur oogt eenvoudig, maar is tot in de puntjes gecomponeerd: muren, openingen en circulatie sturen het licht en kaders het landschap van de Luberon.

Bij mooie dingen is de tijd altijd te kort.

Natuur, gekaderd in beton

Wat liet hij net achter op zijn schildersdoek?

Kijkt hij naar buiten,
naar binnen
of naar zichzelf?

**“Ik wil dat mensen uren kijken
wetende dat ze nooit alles kunnen zien”**

DAVID CLAERBOUT

1 2 . 1 0 . 2 0 2 5

AT THE WINDOW • GAASBEEK

Zondag. Prachtig weer.
Vandaag is een speciale dag. Onze oudste dochter wordt 21.
Een brunch met haar vriendinnen doet ons even het huis ontvluchten.

We rijden naar Gaasbeek.
Het park nodigt uit om van de herfstzon te genieten.

Het is sinds mijn kinderjaren geleden dat ik hier nog was.
Het kasteel is nog precies zoals ik het me herinner: hout, veel hout.
Donkere gangen. De sfeer van ridders en jonkvrouwen.

Ik ken deze kunstenaar niet, maar sta altijd open voor nieuwe
ontdekkingen.

We zoeken door smalle gangetjes en zware kamers. Waar is David?
Enkele keren missen we zijn kleine werken, foto's. We lopen terug.

Zijn foto's en films spreken niet.
Ze vragen.
Boy at a window.
De jongen weerspiegelt twee keer in het raam.
Wat ziet hij?

In de film *The Woodcarver and the forest* zie ik vertraging.
Een film zonder haast.
Repetitief. Zacht.
Bijna eindeloos.
Deze zaal is wat blijft.
De oneindigheid van rust.
Het meditatieve.

Toch voelt het voor mij als een gemiste kans.
Claerbouts werk verdwijnt in de overdaad van het kasteel.
Te veel geschiedenis. Te veel decor.

We sluiten af bij GRAAF, de brasserie aan het kasteel.
Een biertje. Een kaasje. De teleurstelling lost zachtjes op.

AMAZÔNIA

1 2 . 1 0 . 2 0 2 5

EXPO • TOUR & TAXIS

Na Gaasbeek trekken we naar Tour & Taxis.

Eerlijk?
Mijn voorkennis over het Amazonewoud
reikt niet veel verder dan ontbossing
en klimaatimpact. Het besef dat we
zorgvuldiger moeten omgaan met
grondstoffen, zeker tropisch hardhout,
is er wel. Maar wat kan een tentoonstelling
daaraan toevoegen?

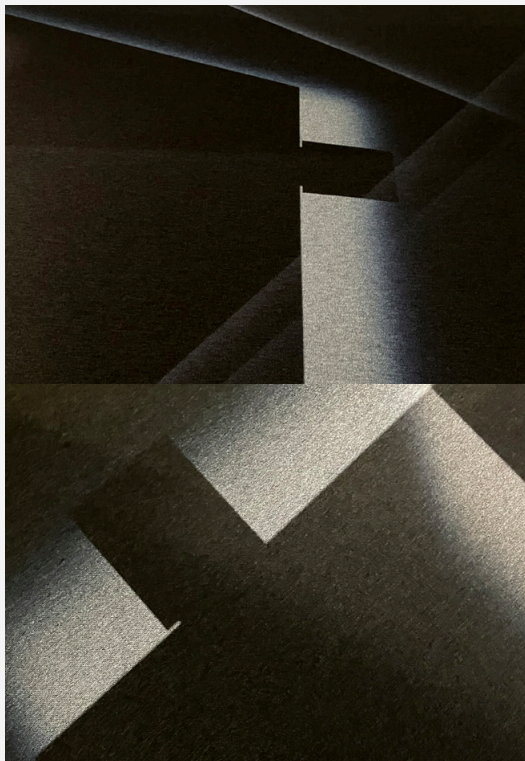
De expo dompelt me onder in
zwart-witbeelden die de ruimte volledig
innemen. Alsof het woud zich rond je sluit.
De muziek van Jean-Michel Jarre,
vermengd met natuurgeluiden en stemmen
van lokale bewoners, versterkt dat gevoel.

De beelden van de stammen zijn
adembenemend, niet alleen esthetisch,
maar doordrongen van waardigheid.
Elke blik lijkt te zeggen: kijk, dit is wie wij zijn.
Dit bestaat nog.

De wandteksten maken het nog intenser:
het gaat niet over bomen, maar over een
ecosysteem. Over stormen, rivieren, water.
Over 'vliegende rivieren' die leven
verspreiden over een continent.
Alles is verbonden.

De portretten raken me het meest.
Zoveel kracht. Zoveel fierheid.
Elke stam een wereld.
Elk gezicht een verhaal.

Ik verlaat de zaal stiller dan ik binnenkwam,
met bewondering maar ook met een klein
schuldgevoel.

Grafiek ontstaan door reflectie

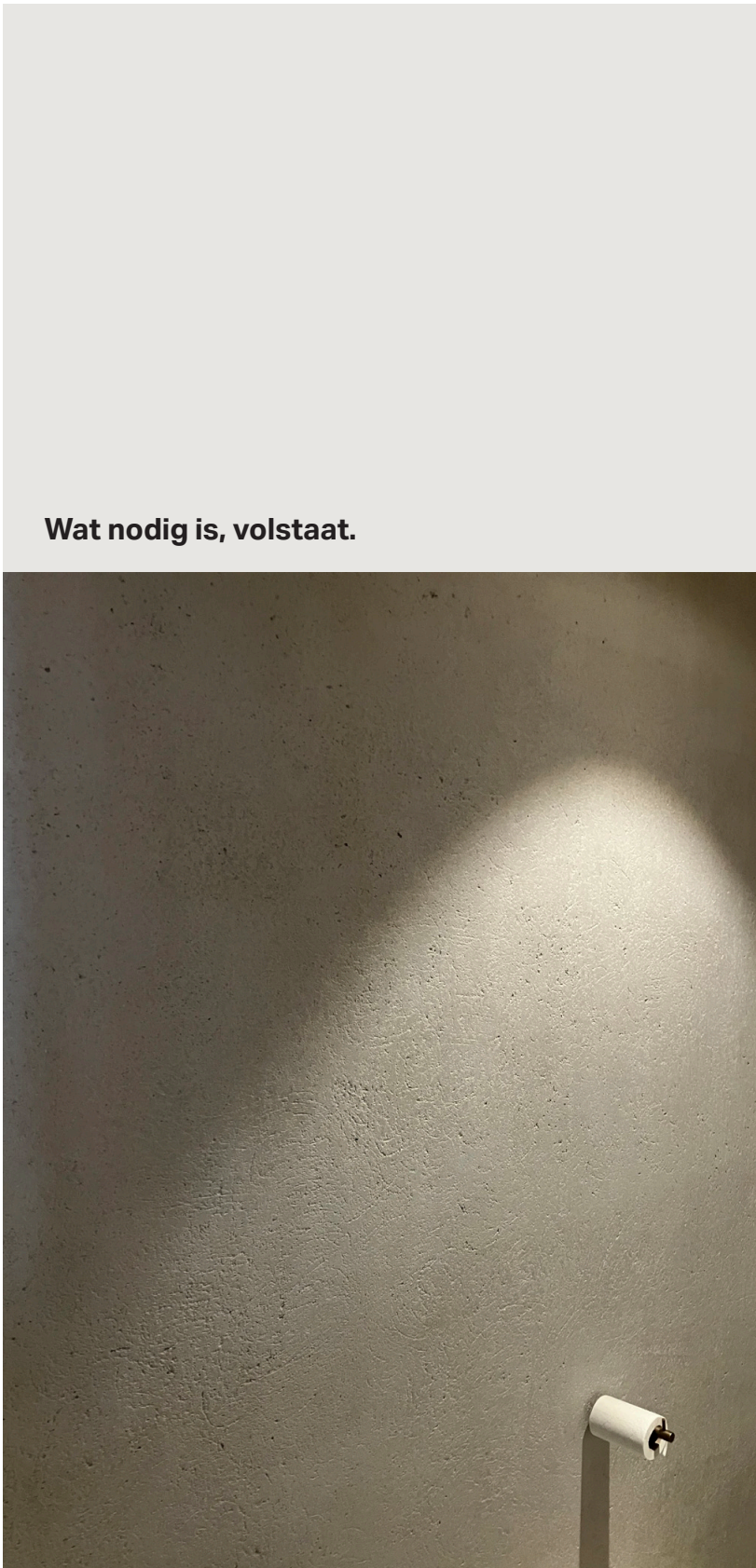
**Respecteer en aanvaard de natuur.
Leef ermee samen.**

Het is de enige manier om te overleven.

"IK BEN IK"

Fier. Zonder gêne

Wat nodig is, volstaat.

WERFBEZOEKEN

1 6 . 1 0 . 2 0 2 5
UITSTAP THOMAS MORE OHO • ANTWERPEN

In het kader van de inspiratieweek van Thomas More, gaan we naar Antwerpen voor twee werfbezoeken en een tussenstop in The HUB, de materialenbib voor professionals. Drie bezoeken waar ik echt naar uitkijk.

Het bezoek aan de privéwoning in Kontich blijft bij.
Dennis T’Jampens licht met veel enthousiasme, en een tikkeltje arrogantie, het traject van ontwerp tot realisatie toe. Dat hij een diploma overroepen vindt en Bauhaus slechte architectuur, neem ik met een korrel zout.
Waar ik het moeilijker mee heb, is de trap. Voor velen hét kunstwerk van de woning. Voor mij iets minder. In het eerder minimalistische interieur voelt hij te aanwezig. Te wit. Te veel materialen door elkaar.
Een blikvanger op een plek waar iets wringt. Maar goed...
De woning is indrukwekkend en in haar geheel zeer geslaagd in de keuze van materialen en kleuren. Mijn minnetje doet daar niets aan af.

The HUB is voor mij dé ontdekking.
Een prachtige, inspirerende plek.
Het walhalla van de stalen.
Hier wil ik terugkomen.
Om te voelen, te vergelijken, te combineren.
Om me onder te dompelen in de eindeloze mogelijkheden van materialen, texturen en kleuren.

Op de Meir verrijst een nieuw verhaal:
een gebouw dat Zara huisvest én tegelijk een nieuwe campus voor Karel de Grote Hogeschool.
Een plek in transformatie, op de voormalige Belgacom-site, waar 33.000 m² leren zich verstrengelen met 15.000 m² beleven. De nieuwbouw omarmt drie historische panden, die hun ziel mogen behouden en opnieuw tot leven komen.

Ik loop door een wirwar van gangen en niveaus. Een gebouw in wording, vol stemmen en stof. Hier wordt hard gewerkt. Chapeau voor wie dit alles in goede banen leidt. Top dat we dit mogen bezoeken. En vooral: blij dat het verleden hier een toekomst krijgt.

Dank aan Yves en Flora om ons vandaag mee te nemen.
Moe, maar voldaan.
En vooral: geïnspireerd.

FONDATION CARTIER

2 2 . 0 1 . 2 0 2 6

L'ART CONTEMPORAIN • PARIJS

Parijs. Altijd een beetje thuiskomen.
We vertrekken vroeg. Een dag op en af betekent veel auto, minder tijd. Maar de drang om er te zijn is groter dan de afstand. De Fondation Cartier is verhuisd en voelt anders dan vroeger. Minder compact, minder intiem. Nu grootser en statiger, recht tegenover het Louvre. De modulaire ruimtes strekken zich uit over plateaus en verdiepingen. Een architectuur die beweegt.

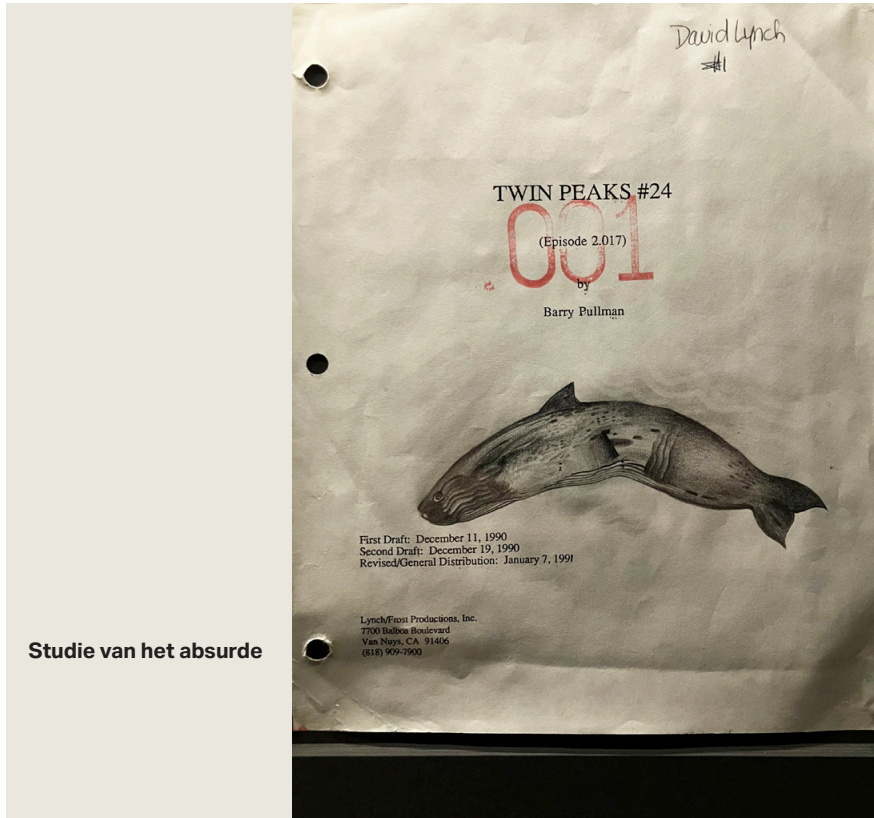
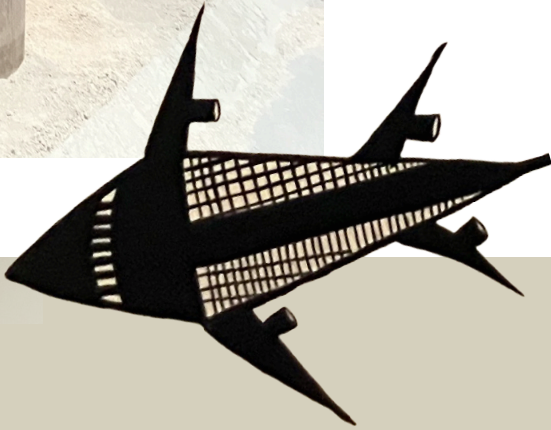
Fijn die prominente plaats van Panamarenko in de eerste zaal, een stille trots.
Vorig jaar ontdekte ik in deze Fondation Olga de Amaral.
Haar texturen en kleuren grijpen me opnieuw vast.

Wat volgt is een brede stroom hedendaagse kunst: beeld, film, fotografie, performance.
Te veel om echt te bevatten. Soms mis ik rustpunten.
De open platforms creëren visuele drukte.
Misschien ligt dat aan mij. Misschien hoort dat bij deze tijd.

Binnenbos

Raymond Hains
*Brise-lames de Saint-Malo,
plage du Sillon 1994*
Brons, hout en steen, 1994
Fondation Cartier

Studie van het absurde

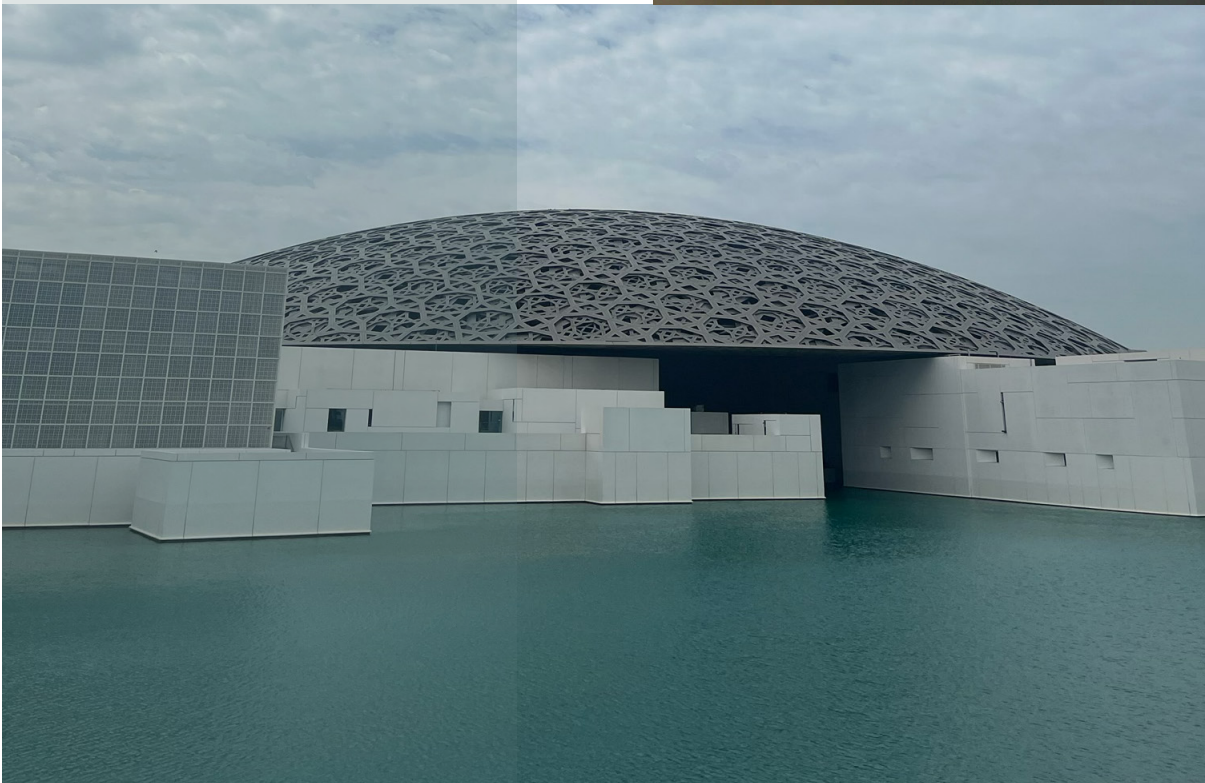

Shantaram Chintya Tumbada
Flying Story 1995
Série de 24 dessins

ADEM RUIMTE

**Klein van schaal,
groot in ambitie**

JEAN NOUVEL

2 2 . 0 1 . 2 0 2 6

MONOGRAFIE • RECENT PROJECT

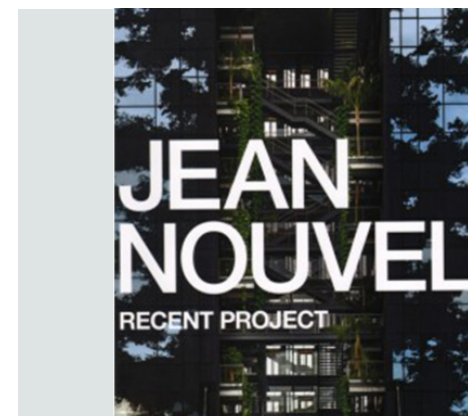
Aansluitend op mijn voorgaande pagina verdient dit een eigen bladspiegel.

De Fondation Cartier, ondergebracht in een Haussmanniaans gebouw uit 1855, werd volledig heringericht door Jean Nouvel. Hij ontwierp geen vast museum, maar een dynamische architectuur met vijf verplaatsbare platforms. Een ruimte die kan verschuiven, herschikken, die zich aanpast aan evenementen en tentoonstellingen.

In 2025 bezocht ik het Louvre in Abu Dhabi. Een van de mooiste musea die ik ooit zag. Ook daar geen massief gebouw, maar een landschap van paviljoenen die samen een soort stad vormen, zwevend boven het water. Het gefilterde licht tekent patronen van licht en schaduw die meebewegen met water en zon.

Ook in Barcelona, bij de Fàbrica Moritz, zie ik Nouvels respect voor de omgeving. De voormalige brouwerij werd in 2011 grondig gerestaureerd en gemoderniseerd en opnieuw opengesteld als multifunctionele plek waar brouwerij, horeca, design, cultuur en evenementen samenkomen. Bakstenen muren, gewelven en sporen van gebruik blijven zichtbaar. Nieuw en oud bestaan er naast elkaar. Met respect voor het verleden.

Ik koop de monografie, blader van voor naar achter en van achter naar voor.

Hopelijk komt zijn Zuidstation in Brussel er ooit.

GERARD RICHTER

2 2 . 0 1 . 2 0 2 6

FONDATION LOUIS VUITON • PARIS

Twee jaar geleden stond ik op exact dezelfde plek,
voor de overzichtstentoonstelling van Mark Rothko.
Vandaag is het Gerhard Richter die de zalen vult.

Wat meteen opvalt, is hoe zoekend hij blijft, van begin tot einde.
Hij beweegt tussen stijlen, materialen en ideeën, alsof elk werk een nieuwe
poging is om iets te vatten dat zich niet laat vastleggen.

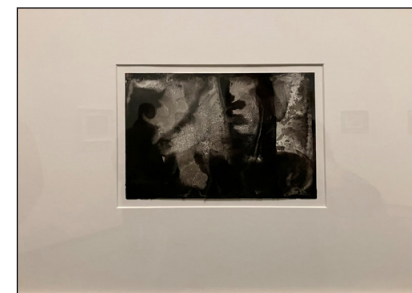
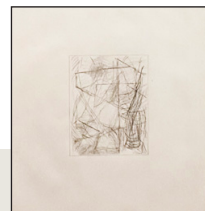
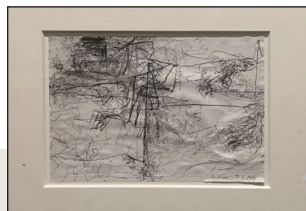
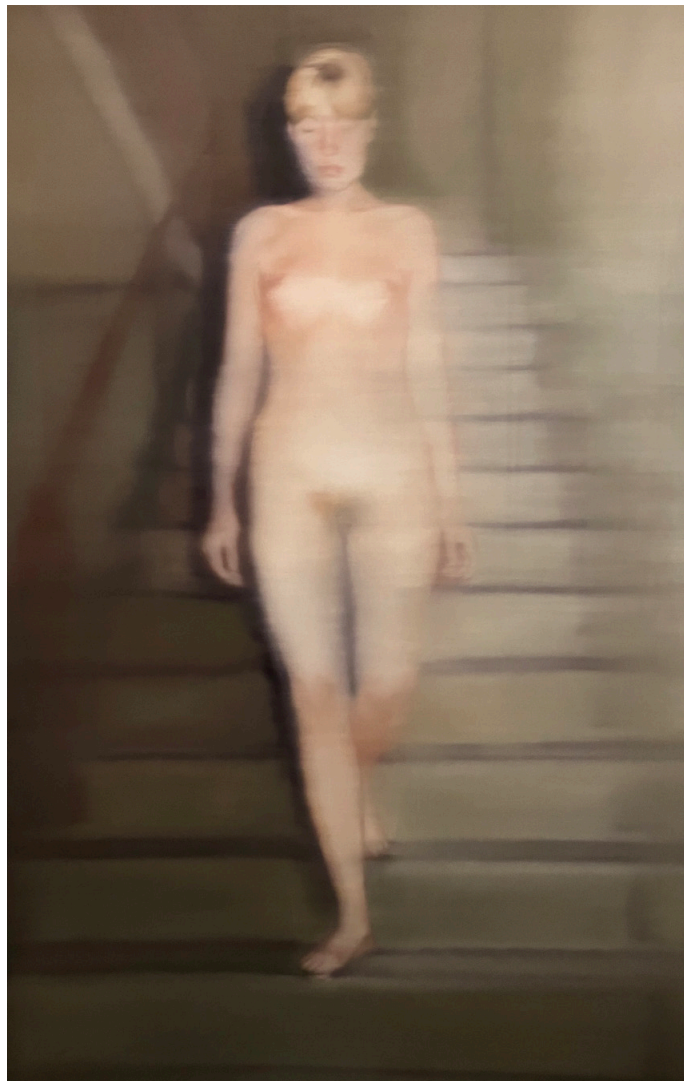
Soms kom ik zo dicht mogelijk bij het doek, het alarm bijna tartend.
Is het een foto? Nee... geschilderd.

Richter balanceert voortdurend tussen realiteit en representatie,
tussen wat je denkt te zien en wat er werkelijk is.
Hij zoekt naar abstractie, maar zonder ze ooit volledig te claimen.
Soms voelt het alsof hij de mist in gaat,
alsof het werk uit elkaar valt nog voor het zich kan vormen.
En dan, plots, is het raak.
Een beeld dat alles overstijgt, precies door zijn terughoudendheid.

In de laatste ruimte wordt dat zoeken bijna fysiek.
Grote doeken, opgebouwd en weer opengetrokken met een lat, de verf
uitgesmeerd, weggeveegd, opnieuw aangebracht.
Je ziet het denken gebeuren in lagen.
Hier sluipt ook een andere laag binnen.
Thema's als geheugen, trauma en ethiek worden tastbaar.
In Birkenau (2014), gebaseerd op clandestiene foto's uit Auschwitz,
vertaalt hij ondraaglijke beelden in abstracte vervelden.
Door telkens opnieuw te schilderen, te verhullen en te overschrijven, weigert
hij de horror te verbeelden als iets "toonbaars".

Toch merk ik hoe mijn grafische achtergrond de bovenhand neemt.
Ik verlies me niet alleen in de grote gebaren, maar vooral in de kleinere werken;
schetsen, studies, tekeningen...
Daar wordt zijn denken zichtbaar.
Rauw, direct...

Dat is wat blijft.

WINTERIEUR

2 6 . 2 . 2 0 2 6

OYO ARCHITECTS • MECHELEN

Met mijn medestudenten eerst een hapje eten, elkaar beter leren kennen... even ventileren.

De zaal is stampvol. We maken kennis met OYO.

Wat blijft, is hoe ze vertrekken vanuit wat een ruimte kan zijn, niet wat ze hoort te zijn. Ze ontwerpen hoe een plek kan aanvoelen, met als doel ruimtes te maken die een positieve impact hebben en waarin mensen kunnen groeien.

Hun werk draait rond sfeer, maar nooit oppervlakkig. Atmosfeer wordt opgebouwd in lagen: materiaal, licht, gebruik. Niet als decor, maar als iets dat je voelt wanneer je binnenkomt.

Ze spreken over ruimtes als ecosystemen. Waar leefbaarheid, materiaalgebruik, levenscyclus, CO₂-impact en biodiversiteit samenkomen. Duurzaamheid is vaak een vertrekpunt. Je geeft de omgeving iets terug voor wat je weghaalt.

Wat blijft hangen, is hun renovatie/inrichting van het Wintercircus in Gent. Circulair ontwerpen is hier geen keuze, maar een vanzelfsprekendheid. Via urban mining krijgen materialen een tweede leven, afkomstig uit de stad zelf. Zoals elektronisch afval, bouw- en sloopmateriaal en afgedankte producten.

Ik krijg meteen zin om het Wintercircus te bezoeken. En ja, de inrichting ademt hergebruik. Alles lijkt zorgvuldig gekozen, met respect voor wat er al was.

Nog een koffie...
De ruimte blijft spreken.
En heel even wandelen de olifanten opnieuw binnen.

Een koffie op de
schoolstoeltjes
licht nostalgisch

DE ANTWERPSE ZES

28.03.2026

MODEMUSEUM • ANTWERPEN

Hier keek ik al lang naar uit.

Op de openingsdag boek ik meteen twee tickets voor het MoMu.

De lente hangt al in de lucht, maar de kou blijft nog hangen.

Een traag ontbijt, hete koffie, en dan de stad in. Het voelt als een juiste start.

Binnen is het druk. Gidsen, groepen, stemmen overheersen. Maar dat verdwijnt snel.

De tentoonstelling trekt je naar binnen, beeld na beeld, verhaal na verhaal.

Alles ontvouwt zich chronologisch, helder opgebouwd.

Veel materiaal, er is dan ook veel te zeggen.

Sommige herinneringen duiken opnieuw op, andere namen en beelden zijn nieuw.

Elk van de Zes krijgt zijn eigen ruimte. Geen overlap, maar werelden naast elkaar.

Identiteiten die scherp worden neergezet via scenografie, muziek en licht.

Je voelt hoe verschillend ze zijn, en tegelijk hoe ze samen

iets uitzonderlijks hebben gevormd.

Ann Demeulemeester weet me opnieuw te betoveren met haar donkere romantiek.

Ik stap als het ware in een zwart-witbeeld, waar elke pop uitgebalanceerd

geplaatst is in een stijlvol geheel.

Wat misschien nog het meest blijft is het ontstaan van

de Antwerpse Zes als fenomeen.

Geen uitgekiende strategie, maar een bijna toevallige vorm van marketing,

ontstaan uit een gedeeld moment.

Het grafisch materiaal errond, affiches, beelden, uitnodigingen, is zo vernieuwend.

Het voelt niet nostalgisch, maar bijna actueler dan ooit.

De videoruimte verstilt alles even. Getuigenissen van onder andere

Stephen Jones, Tim Blanks en Diane Pernet geven extra lagen.

Hun blik maakt duidelijk hoe groot de impact was, en nog steeds is.

Zes individuen, maar vooral één beweging die de modewereld blijvend heeft verschoven.

Wat hier in Antwerpen ooit begon, werkt nog altijd door.

Een must-see. Meer van dit.

Zwart als taal

Mode of statement

Op plekken waar niemand zoekt

verschijnen tekens

BUDAPEST

21 - 23 . 09 . 2025 & 3 - 6 . 04 2026

CITYTRIPS • HONGARIJE

In september ging ik met vrienden naar Boedapest, nieuwsgierig naar de sfeer van de stad. Tijdens een GURU-tour ontvouwde zich een gelaagde geschiedenis.

Veroeringen, oorlogen, littekens; ze zaten nog altijd in de gevels. De stad leek voortdurend in dialoog met haar verleden. Overal werd heropgebouwd, gerenoveerd, hertekend. Alsof ze zichzelf stukje bij beetje reconstrueerde, gebaseerd op oude plannen en vergeelde foto's.

In het Buda Castle-complex bezochten we het Koninklijk Paleis. Binnen het Nationaal Hauszmann Programma herrees het langzaam in zijn oorspronkelijke grandeur. Wat daar gebeurde, ging verder dan restauratie. Het voelde als een vorm van identiteitsherstel.

Enkele maanden later, in april, keer ik terug. Onze dochter studeert hier via Erasmus en neemt ons mee door haar stad. Buiten de klassieke routes verandert het perspectief. De stad toont zich rauwer: graffiti, verweerde gevels, verlaten plekken naast nieuwe ingrepen. Oude metrostations en hedendaagse architectuur bestaan naast elkaar, zonder frictie.

Wat blijft, is het monument voor de Revolutie van 1956 in het stadspark. Op de plek waar ooit het kolossale Stalinbeeld stond, staat nu een reeks roestige ijzeren kolommen die geleidelijk dichterbij elkaar komen, overgaan in glanzend staal en eindigen in een scherpe, opwaartse punt. Een verstilde beweging. Een collectieve kracht die vorm krijgt in materie.

Wat me raakt, is niet alleen de stad, maar ook hoe iets in mij verschuift.

Ik vraag haar of ze al verlangt naar huis. Ze schudt haar hoofd.

Ze wil hier nog dingen zoeken, bezoeken, proeven. Wenen ligt op drie uur met de trein, Kroatië op vier.

Ze is hier nog niet klaar.

DANK

Aan Johan voor deze opdracht, die me uitdaagt om anders te kijken, mijn blik te verruimen en ervaringen te delen.

Aan iedereen die me vergezelde tijdens mijn bezoeken, niet alleen in deze herinneringen, maar ook in de vele die eraan voorafgingen.
Het samen kijken, bespreken en beleven maakt het des te waardevoller. Dank aan Stan, Sophie, Christof, Jenny en mijn echtgenoot Bart.

Aan mijn kinderen, Nina & Lola, die mijn aandacht moeten delen met mijn werk voor OHO.

En aan ChatGPT, voor de taalnuance en het scherpstellen van mijn teksten.

Mijn portfolio bundelt wat geraakt heeft, wat vragen stelde, wat even bleef nazinderen. Of het een positieve ervaring was of niet, beide zijn even waardevol.
Niet alles is helder, niet alles hoeft dat te zijn.
Dat is misschien wat ik het meest meeneem: het vertrouwen om verder te zoeken.

